

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **Společnost ochránců životního prostředí**, se sídlem Nerudova 34, Litoměřice, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 48, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2008, čj. UPS 109/2007/4, o námitce podjatosti vznesené žalobcem vůči soudcům senátu 15 Ca Krajského soudu v Ústí nad Labem JUDr. Dagmar Štullerové, JUDr. Markétě Lehké, a JUDr. Jiřímu Pallovi, a o návrhu žalobce na přikázání věci jinému soudu,

t a k t o :

- I. Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. Nao 101/2008 a sp. zn. Nad 28/2008 **se spojují** ke společnému projednání a rozhodnutí. Věc bude nadále vedena pod spisovou značkou Nao 101/2008.
- II. Soudci Krajského soudu v Ústí nad Labem JUDr. Dagmar Štullerová, JUDr. Markéta Lehká a JUDr. Jiří Palla **nejsou** vyloučeni z projednávání a rozhodování v právní věci vedené Krajským soudem v Ústí nad Labem pod sp. zn. 15 Ca 85/2008.
- III. Návrh na přikázání věci jinému soudu **se zamítá**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podáním ze dne 28. 7. 2008 vznesl námitku podjatosti soudců senátu 15 Ca Krajského soudu v Ústí nad Labem. Z kontextu podání je zřejmé, že námitka směřuje proti soudcům JUDr. Dagmar Štullerové, JUDr. Markétě Lehké a JUDr. Jiřímu Pallovi. Žalobce uvedl, že si všiml velice přátelských vztahů soudců jmenovaného senátu k žalovanému a jeho zástupcům. Konstatoval, že „*Jako účastník mnoha soudních jednání jsme si všimli, že po skončení jednání všichni odejdou ze soudní místnosti, ale žalovaný se zástupcem zůstávají. Předseda senátu s přísedícími si zve k osobnímu rozhovoru v místnosti zástupce žalovaného a přebírá od něho písemné podklady pro odůvodnění rozsudku, které nebyly ve spisu a žalobce neměl možnost se k nim vyjádřit. Po odchodu zástupce žalovaného přichází k sedícím soudcům v taláru úředník Krajského úřadu ÚK, a zase soudci vedou rozhovor týkající se písemného odůvodnění rozsudku. Po odchodu úředníka v místnosti zůstávají další lidé a nechtějí opustit místnost. Je otázkou, zda to nejsou zvědové vedení Krajského úřadu, kteří kontrolují zda senát rozhodl v souladu s požadavkem žalovaného a zamítl žalobu.*“.

Dále žalobce s odkazem k věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 15 Ca 167/2007, v jejímž rámci požádal soud o změnu soudců v senátu, uvedl, že jmenovaní soudci prokázali, že jim vadí občanská sdružení chránící přírodu, krajinu a

životní prostředí. Dodal také, že tento senát „záměrně ... zamítl oprávněnou žalobu“, jeho rozsudek byl poté zrušen Nejvyšším správním soudem. Podle žalobce „Soud v Ústí n/L vydává rozsudky jako v době komunistické totality, na přání politiků a úředníků kteří jsou u koryta ... Soudce z Ústí n/L ... je za podvody v kriminále i dvě soudkyně si nechávají zaplatit dovolenou od žalovaných – důkazem reportáže televize.“.

Žalobce rovněž uvedl, že se domnívá, „že mezi soudci senátu 15 Ca krajského soudu v Ústí n/L a pracovníky žalovaného Krajského úřadu jsou geneticky příbuzenské vztahy. Je vědecky prokázáno, že v každé lokalitě a regionu je mnoho lidí geneticky příbuzných, kteří o to ani nevědí ... Proto žádáme, aby byli všichni soudci správního soudu v Ústí n/L a naprosto všichni pracovníci Krajského úřadu Ústeckého kraje i všichni radní a zastupitelé Ústeckého kraje podrobení genetické analýze zaměřené na vzájemnou příbuznost, nezávislým týmem odborníků z oblasti genetiky – nejlépe v zahraničí.“.

Konečně pak žalobce stejným podáním navrhl přikázání věci jinému soudu a domáhal se, aby „toto soudní řízení bylo ... přeloženo na opačnou stranu republiky ke krajskému správnímu soudu v Ostravě“ s tím, že tam jsou vyloučeny blízké kontakty.

Nejvyšší správní soud především oba návrhy spojil ke společnému projednání a rozhodnutí (§ 120 s. ř. s. za přiměřeného užití § 39 odst. 1 s. ř. s.), neboť byly obsaženy ve stejném podání, týkají se jednoho řízení probíhajícího před krajským soudem a návrh na přikázání věci jinému soudu navazuje na námitku podjatosti vznesenou vůči soudcům Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro vyloučení jmenovaných soudců z projednávání a rozhodování dané věci.

Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce přitom nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

Za poměr k věci se považuje přímý zájem soudce na projednávané věci, zejména zájem na jejím výsledku. Vyloučen by byl také soudce, který by získal o věci poznatky jiným způsobem než dokazováním při jednání. Pochybnosti o nepodjatosti soudce pro jeho poměr k účastníkům či jejich zástupcům - kromě vztahů příbuzenských a obdobných vztahů - mohou vzniknout i tehdy, je-li soudcův vztah k účastníkům, případně zástupcům, přátelský či naopak zjevně nepřátelský. V projednávané věci však žádný z těchto důvodů nebyl zjištěn. Jmenovaní soudci se rovněž nepodíleli na projednávání nebo rozhodování věci u žalovaného správního orgánu ani v předchozím soudním řízení.

Jestliže žalobce uvedl, že důvodem pro vyloučení soudců jsou velice přátelské vztahy, blíže nespecifikované kontakty se žalovaným resp. jeho zástupci v jednací síni, či dokonce možný příbuzenský poměr se zaměstnanci žalovaného, Nejvyšší správní soud takovou námitku považuje za obecnou a nedostatečnou. Podle § 8 odst. 5 s. ř. s. je žalobce

povinen uvést konkrétní skutečnosti, z nichž dovozuje podjatost soudců. Nic takového však žalobce neučinil a jeho námitka zůstává pouhou nepodloženou spekulací. Soudci, vůči kterým byla námitka vznesena, ve svém vyjádření uvedli, že se necítí podjatí a že si nejsou vědomi příbuzenského vztahu k jakémukoli zaměstnanci žalovaného, ať již v linii přímé či pobočné. O návrhu žalobce na provedení genetické zkoušky není možné pro jeho absurdnost vůbec uvažovat.

Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žalobcem uvedení soudci senátu 15 Ca Krajského soudu v Ústí nad Labem nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodování v právní věci vedené pod sp. zn. 15 Ca 85/2008.

Ve vztahu k návrhu na přikázání věci jinému soudu Nejvyšší správní soud uvádí, že může podle § 9 odst. 2 s. ř. s. přikázat věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, je-li to pro rychlost nebo hospodárnost řízení nebo z jiného důležitého důvodu vhodný.

Jelikož postup podle § 9 odst. 2 s. ř. s. představuje výjimku z ústavně garantované zásady, že nikdo nemůže být odňat svému zákonnému soudci a že příslušnost soudu stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod), musí být skutečnosti, které odůvodňují přikázání věci jinému než příslušnému soudu, výjimečné, závažné a objektivní povahy.

Místní příslušnost soudu, určenou procesními předpisy, je zapotřebí vnímat jako základní pravidlo, kterým má být zaručeno, že věci budou projednávány tam, kde jsou nejlepší předpoklady pro jejich náležité projednání a rozhodnutí. Případné přikázání věci jinému soudu je výjimkou z tohoto pravidla, kterou je nezbytné považovat za postup nestandardní a mimořádný. Jeho předpokladem je existence takových okolností, které umožní po skutkové stránce spolehlivější a důkladnější posouzení věci jiným než podle zákona místně příslušným soudem, a to včetně požadavku procesní ekonomie.

Žalobce neuvedl žádný objektivní důvod, který by zdůvodňoval delegaci. V návaznosti na předchozí námitku podjatosti pouze namítl, že žádá o přeložení věci k vynesení spravedlivého rozsudku a vyloučení blízkých kontaktů.

Judikaturou je zastáván názor, poprvé vyslovený v usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 8. 8. 1997, čj. Na 269/97 - 5 (Soudní judikatura ve věcech správních č. 185/1998), že za důvod vhodnosti nelze považovat skutečnost, že ten, kdo návrh na delegaci podal, je přesvědčen o tom, že soud, jemuž navrhuje věc delegovat, by rozhodl správně na rozdíl od soudu věcně a místně příslušného. Takovýto důvod k delegaci je nepřijatelný i z hlediska možných důsledků, neboť pokud by byl podaný návrh akceptován, znamenalo by to negování ustanovení zákona upravujících věcnou a místní příslušnost. Určení soudu by pak bylo odvislé výlučně od subjektivního náhledu účastníka řízení na kvalitu rozhodování toho kterého soudu.

Nejvyšší správní soud, na základě výše uvedených skutečností, dospěl k závěru, že nejsou dány žádné relevantní důvody pro požadovanou změnu místní příslušnosti krajského soudu podle § 9 odst. 2 s. ř. s. Přikázání věci jinému krajskému soudu by naopak

zcela pomíjelo důvody rychlosti nebo hospodárnosti. Jelikož žalobce neuvedl žádný jiný závažný důvod, Nejvyšší správní soud shledal, že nejsou splněny podmínky pro navržené přikázání věci z jiných důvodů, a rozhodl, že se věc jinému soudu nepřikazuje.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. prosince 2008

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu